

ПОГЛЯД

19 грудня 2018 року 12 (217)

газета Ужгородського національного університету

СПОГАДИ

Завершується рік. Наскільки б він не був складним та суперечливим, але і його, за традицією, проводжаємо з добрими думками, згадуємо, що було приємного, утішного, аби в 2019-ому сподіватися на нові радісні миті та звернення.

«Погляд» підготував 10 подій, які пов'язані з нашим університетом і найбільше запам'яталися, вразили в цьому році.

1. СХОДЖЕННЯ В РЕЙТИНГАХ

Звичайно, рейтинги — не самоціль. Але погодьтеся: приємно, коли рухаємося вгору й нас помічають. Так, альма-матер за критерієм присутності в Інтернеті (дані світового Webometrics) піднялася на 7 позицій і посіла 17 місце з-понад 300 вітчизняних вишів. Крім того, наш заклад — у першій десятці класичних університетів України, за даними інформаційного ресурсу «Освіта.іа»; на 25-ій позиції в консолідованому рейтингу серед майже 240 ЗВО держави. Також із більш ніж 160 закладів вищої освіти наш виш, відповідно до показників Scopus, за індексом Гірша (кількісним показником з урахуванням наукових публікацій і цитувань) посів 12 місце (зростання на 4 сходинки).

2. ПРИСДАННЯ

ДО ВЕЛИКОЇ ХАРТІЇ УНІВЕРСИТЕТІВ
Подія відбулася в кінці вересня, коли ректор Володимир Смоланка в Саламанці (Іспанія) разом зі ще 70-ма керівниками ЗВО підписав відповідний документ. А загалом до Великої хартії долучилися майже 900 провідних університетів планети. Ми — серед них.

3. ВИСОКІ НАГОРОДИ

2018-ий упевнено можна вважати й роком нагород для УжНУ. Так, наш заклад став лауреатом премії Web of Science Award-2018. Національна академія наук України спільно з усевітньо відомою компанією Clarivate Analytics відзначила альма-матер із-поміж восьми університетів у номінації «Установа з найвищою ефективністю наукових досліджень у 2018 році». Крім того, головний ЗВО краю серед більш ніж 120 таких закладів (із них майже половина представляла країни Європи) отримав найвищу нагороду XXXIV Міжнародної спеціалізованої виставки «Освіта і кар'єра — День студента-2018». Зокрема, гран-прі одержав факультет інформаційних технологій за презентацію й стендову виставку, а природничо-гуманітарний коледж — диплом, золоту медаль та звання «Лідер природничо-гуманітарної освіти».

4. УСПІШНА УЧАСТЬ У ЧЕМПІОНАТІ СВІТУ З ПРОГРАМУВАННЯ

Команді UzhNU_push-force у складі РМельника, РРубаненка, Є.Задорожного й тренерів О.Міти та С.Оришича до бронзових нагород у Китаї не вистачило тільки двох розв'язаних завдань. У підсумку зі 140 учасників — 31-е місце (на три сходинки вище ніж у попередніх таких змаганнях). Притому вдалося виступити на рівні бренд-ових у світі університетів: Оксфордського, Кемб-

риджського, Каліфорнійського, Токійського та інших, що свідчить про високу підготовку відповідних здобувачів фаху в УжНУ.

5. МІЖНАРОДНЕ ВИЗНАННЯ

Ректор УжНУ Володимир Смоланка на з'їзді Європейської асоціації нейрохірургічних товариств у Брюсселі прочитав лекцію за темою «Пухлини супраселярної ділянки, III шлуночка та пінеальної ділянки». Такі пухлини є найскладнішими для видалення, відповідні операції виконують лише найкращі нейрохірурги. Це теж свідчення високого рівня фахівців у нашому закладі.

6. ЗАСНУВАННЯ НАЙСУЧАСНІШОГО ЦЕНТРУ ГЕНОМНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Вищеназваний Центр — перший у Центральній Європі. Реалізація проекту стала можливою завдяки візитові ректора УжНУ Володимира Смоланки до Пекінського геномного інституту. У результаті домовленостей китайські партнери вперше безкоштовно виділили найсучасніший секвенатор — пристрій, за допомогою якого здійснюють аналіз повної точної послідовності нуклеотидів у геномі будь-якого організму.

7. ДОВІРА АБІТУРІЄНТІВ

Незважаючи на складні часи, непросту демографічну ситуацію та високу конкуренцію, до УжНУ продовжує подавати документи вагома частина тих українців, котрі прагнуть здобути вищу освіту. Так, під час вступної кампанії-2018 надійшло понад 15000 заяв від абітурієнтів усіх категорій. До того ж, за даними ресурсу «Освіта.іа», УжНУ посів 13 місце з більш ніж 230 ЗВО за кількістю осіб, зарахованих на «бюджет».

8. В УЖНУ ПОБУВАЛА ПОСОЛ США В УКРАЇНІ МАРІ ЙОВАНОВИЧ

Поважна гостя мала зустріч із ректором Володимиром Смоланкою, спілкувалася зі студентами щодо злободенних тем, які стосувалися міжнародної політики та дипломатичних відносин. Це також свідчення високого авторитету альма-матер.

9. НАШ ГІСТЬ — ЗАСТУПНИК МІНІСТРА ОСВІТИ І НАУКИ МАКСИМ СТРИХА

Зважаючи, що торік у стінах університету побувала профільний міністр Лілія Гриневич, візит її заступника, котрий, до речі, зустрівся з керівництвом УжНУ й прочитав лекцію студентам фізичного факультету, так само свідчить на користь реноме закладу.

10. ПРИДБАННЯ МОДЕРНОГО СПЕКТРОФОТОМЕТРА

В оновленій лабораторії фізико-хімічних методів аналізу хімічного факультету — новий спектрофотометр «Shimadzu UV-2600». Цей японський прилад дослідного класу стане в пригоді не тільки хімікам, а й біологам, медикам, фізикам для вирішення наукових і прикладних завдань. Те, що на його придбання університет витратив майже 890 тис. грн, свідчить на користь серйозних кроків в оновленні наукового приладдя УжНУ.

Із пропонованої десятки — більшість фактів пов'язані з міжнародною діяльністю УжНУ. А це підтверджує тезу, що він дійсно взяв курс на сучасні стандарти в галузі науки та освіти. Бажаємо в 2019 році досягти альма-матер на цьому шляху нових успіхів!

Володимир ТАРАСЮК,
«Погляд».

бачивши в акаунті організації фото колег з університету, одразу заспокоїлась. Як виявилось згодом, майже всі учасники — студенти УжНУ. Тому цього року мене можна було побачити в альбомах ініціаторів акції.

Цікаво: кожен охочий мав змогу бути як лотом, так і покупцем, і допомогти малюкам відчутти атмосферу свята. Можливо, серед учасників навіть знайшов долю...

Р. С. У соцмережі Instagram у марафоні взяли участь 423 особи, у Facebook — 676. Марія ШЕЛЕЛЬ,
студентка відділення журналістики.

Фото: Мирослави ТАРАСЮК

10
подієвих
ракурсів
2018 року

НОВИЙ ОСЕРЕДОК

Це той оазис, який зовсім не претендує на масовість. Такий собі острівець добра серед пустелі завбачливого прагматизму... Тут збиратимуться небайдужі: викладачі, студенти, випускники та адміністративні працівники УжНУ, котрих відтепер об'єднає ще одна спільнота — волонтерат.

Невипадково осередок і започаткували: саме 5 грудня, коли світ відзначав день тих, хто готовий узяти на себе немалий шмат роботи — громадську діяльність. Ініціативу подала й реалізувала Ганна Мелеганіч, керівниця Центру сталого розвитку

нашого ЗВО, доцент кафедри міжнародних студій та суспільних комунікацій факультету історії та міжнародних відносин: «Давно бачила необхідність створення такого неформального об'єднання, яке згуртувало б і студентів, і співробітників, котрі хочуть творити добро, зокрема допомагати ближнім. Утім, не знають, у який спосіб це правильно організувати». На установчі збори завітала проректор УжНУ з науково-педагогічної роботи Мирослава Лендєл: «Важливо, що ініціатива творити добро належить викладачам, студентам, тобто тим людям, які працюють у нашому освітньому закладі. Зібралися небайдужі, котрі хочуть об'єднати зусилля для організації ініціатив у громадській, культурній, спортивній сферах».

Напередодні в онлайн-режимі зареєструвалося 75 осіб. Більше половини волонтерів —

Творці добра
В альма-матер відкрили школу волонтерату

бакалаври, 10 відсотків — студенти-іноземці, решта — викладачі й старшокурсники. Тих, хто зареєструвався, запросили на установчі збори, де визначали напрямки роботи. Ділилися досвідом і волонтери, які розповідали про діяльність своїх громадських організацій. Як ось представниця

ужгородського осередку національної скаутської організації «Пласт» (до слова, випускниця нинішнього ФІФ) Людмила Лівак. Вона зауважила: «Студентський період став найактивнішим. У плані волонтерства зокрема. Мала час, сприятливе середовище для розвитку. Сподіваюся, сучасній

молоді ми зможемо показати ці можливості й звісно, залучати студентів до нашої організації».

«Пласт» знаковий і для другокурсниці факультету історії та міжнародних відносин Вікторії Попадинець. Дівчина, зокрема, стала представницею всеукраїнського проекту «Агенти волонтерства». «На одному з тренінгів мені сказали: «Коли тобі сіро й холодно, ми доповнюємо одне одного, об'єднуємося». Справді, волонтери — ті, хто готовий до дії!» — мовила юнка.

Добрий початок — половина справи! Волонтерат УжНУ стартував успішно. І розпочинає виконувати обіцянки: навчає лідерських здібностей, розвиває вміння комунікувати, працювати в команді, зрештою, посилює відчуття відповідальності. А це, погодьтеся, навички, потрібні в будь-якій галузі.

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

• ТІЛЬКИ ФАКТ • В УжНУ відзначили Всеукраїнський тиждень права. Природничо-гуманітарний коледж уже одинадцять влаштував конференцію «Студентський вимір щодо актуальних проблем у правознавстві», у якій цього року взяли участь понад 30 молодих науковців із різних вишів. А на юридичному факультеті викладачі, методисти, учителі Закарпаття обговорили актуальні питання, проблеми та перспективи викладання правознавства.

ПОВАЖНИЙ ГІСТЬ

У контексті відзначення року французької мови в Україні на факультет іноземної філології УжНУ завітав перший радник посольства Франції в Україні Кристоф ле РІГОЛЕР.

Метою візиту стала популяризація французької мови й комунікація з викладачами, студентами

Із французьким акцентом

відповідного відділення та представниками інших кафедр, котрі вивчають французьку як другу мову.

Декан факультету іноземної філології Михайло Рощко зазначив: «На заході зібралося доволі багато людей, адже випала чудова нагода поспілкуватися з носієм мови. Особливо приємно було спостерігати за реакцією студентів. Більшість питань пов'язали з навчанням за кордоном. Крім того, говорили про сучасних українсь-

ких письменників, яких знають у Франції. Відомими, зокрема, є Андрій Курков і Сергій Жадан».

Зустріч гостя з представниками ФІФ відбулася в теплій атмосфері, студенти брали активну участь у розмові.

Наприкінці заходу радник посольства Франції в Україні пообіцяв надати співпрацювати з викладачами та студентами УжНУ.

Ольга САБОВЧИК,
студентка відділення журналістики.

Фото: офіційний сайт УжНУ

ПОЛІЛОГ

У малій залі ректорату Ужгородського національного університету у форматі круглого столу відбулося засідання з участю викладачів і студентів за темою томосу та його значення для нашої держави.

Модерував захід декан факультету міжнародних економічних відносин, а за сумісництвом ще й голова обласної організації Української асоціації релігієзнавців Микола Палінчак. Зазначалося: автокефалія — частина проукраїнської, проєвропейської стратегії. Це подія такого ж значення, як євроінтеграційні та євроатлантичні устремління нашої держави. Водночас Микола Михайлович зауважив, що існує чимало ризиків, пов'язаних з автокефалією православної церкви в Україні. Томос не вирішує проблеми єдності вітчизняного православ'я, не ігнорує й можливість церковного розколу. Є проблема з назвою новоствореної церкви, а також перейменування української православної, яку ми сьогодні пов'язуємо з Московським патріархатом. Імовірно посилення громадського та політичного протистояння у нашому

Томос для України — важливе досягнення для нації

суспільстві. Значна проблема, яка виникне із запровадженням томосу — поділ майна. З'являється загроза нових провокацій, захоплення матеріальних цінностей релігійних громад. Насамкінець М.Палінчак додав, що релігійний фактор — одна з причин уведення військового стану на українських землях. Питання автокефалії загострилося саме під час військових дій, чимало прихожан писало листи з проханнями, що вони не можуть належати до церкви, яка перебуває в руках їхнього ворога. Отож надання автономії українській православній церкві є важливим для населення.

Виступали також завідувач кафедри історії України, професор Роман Офіційський, доценти, завідувач кафедри адміністративного, фінансового та інформаційного права Тетяна Карабін і Юрій Данилець (кафедра історії України). Роман Андрійович підкреслив, що це така собі просвітницька акція, зібрання, на якому кожен у форматі круглого столу міг обговорити проблему автокефалії. Питання томосу постало не сьогодні — ідеться про тривалу сторінку в історії нашого народу. Основна проблема полягає в протидії сучасній реваншистській Росії, а православ'я стало части-

ною ідеології так званого «руського міра». Зі здобуттям незалежності, Україна з року в рік звільняється від колоніального поневолення, яке досі існує. Подолання пережитків минулого можливе за автокефалії.

Своєю чергою, Тетяна Олександрівна зазначила, що з прийняттям томосу потрібно буде врегулювати й чимало правових проблем, а влаштування таких дискусій та обговорень, як цей круглий стіл, є елементом народження відповіді на невирішені питання. А Юрій Васильович навів дані соціологічних опитувань серед населення щодо надання автокефалії українській православній церкві, зазначивши: створення помісної православної церкви підтримує більшість суспільства. Також важливо, у якому форматі буде проведено об'єднавчий собор, наскільки там представлять інтереси вірян.

Присутні, серед яких також студенти факультету міжнародних економічних відносин, юридичного й факультету історії та міжнародних відносин УжНУ, зійшлися на думці, що все ж томос успішно «запрацює», а отже, ми справді станемо ще на крок далі від російського агресора й відчужено більше незалежності.

Євгенія МАМОНОВА,
студентка відділення журналістики.

ВІТАЄМО

Щасливих свят!

Дорогі ужнівці! Широ вітаю вас із різдвяно-новорічними святами! У 2018 році ми тішилися нашим перемогом та успішно долали виклики завдяки злагоженій і відданій праці, яку продовжуватимемо й у році прийдешньому. Зичу добра, бажаю, щоб упродовж наступних 12 місяців ваше здоров'я та завжди піднесений настрій дозволяли трудитися й відпочивати із задоволенням. Успіхів, гармонії, радості! Нехай буде мир у наших серцях, сім'ях, країні! Із Новим роком та Різдвом Христовим!

Володимир СМОЛАНКА,
ректор УжНУ.

ПЕРЕМОГА

Третя у фактчекінгу

Ольга БРАЙЛЯН — серед призерів всеукраїнського конкурсу!

У проєкті «Фактчек для журналістів-початківців», який ініціювала Асоціація з міжнародних питань у рамках «Посилення громадського контролю в регіонах України II» за підтримки Міністерства закордонних справ Чехії, журі вибрало 15 найкращих робіт, що відповідали методології фактчекінгу та вимогам конкурсу серед студентів.

Авторів із найвищими балами запросили до участі в підсумковій конференції, яка відбулася 7 грудня в Києві. До столиці вирушила й наша колегиня з редакції, студентка 4 курсу відділення журналістики УжНУ Ольга Брайлян. Вона підготувала роботу з перевірки фактів із соціальної тематики.

На форумі оголосили призерів та вручили їм грошові нагороди й дипломи. Решта претендентів отримали сертифікати про участь у конкурсі. Усього долучилося близько 90 студентів із різних вишів України. Відрадно:

третє місце здобула наша Ольга Брайлян. Зі слів студентки, про конкурс вона дізналася від доцента кафедри журналістики, головного редактора «Погляду» Володимира Тарасюка, який і запропонував узяти участь та допоміг із консультаціями. Під час же форуму з молодими журналістами ділилися досвідом керівники проєкту «БезБрехні» Олександр Гороховський, редакторка радіо «Свобода» Ірина Штогрін, головний редактор програми «Наші гроші» Олексій Шалайський, директор Могилянської школи журналістики Євген Федченко.

«Завдяки проєкту поглибила знання з фактчекінгу, який стає дедалі популярнішим напрямком журналістики контролю. Організатори також оплатили проживання в готелі, тому наступного дня вдалося зробити собі екскурсію столицею України. Спасибі ініціаторам заходу, координаторці Валентині Люлі та Володимирові Тарасюку за підтримку», — поділилася враженнями О.Брайлян. Радіємо разом із нею та бажаємо наступних перемог, зокрема журналістських!

Тетяна ЛЕСЮК,
студентка відділення журналістики.

Олександр ГОРОХОВСЬКИЙ і Ольга БРАЙЛЯН під час нагородження

Колектив самодіяльної народної чоловічої капели УжНУ готується відзначити дату створення (осінь 1963 року) та перший виступ (22 лютого 1964-ого) зі звітним концертом, підбити підсумок діяльності за цей період, згадати засновників «Бояну», відзначити роль окремих хористів у здобутках капели й передати наступним поколінням ці надбання для збереження духовної пам'яті колективу. Водночас вважаю за доцільне акцентувати увагу на сучасному становищі хору, а також звертаюся до вже надрукованих робіт одних із засновників «Бояна», доцентів Є.Сірого та І.Шманька.

Пісня — вірна подруга кожної людини, яка супроводжує все життя. Вона допомагає в лиху годину переборювати труднощі, осягнути у коханні, є джерелом морального виховання. А ще приносить неабияке естетичне задоволення, виховує розум і лікує серце.

Як пише в історичному нарисі «3 пісню крізь життя» (2014 р.) ветеран капели, доцент І.Шманько, «на прикладі творчої долі окремих учасників варто нагадати нашим майбутнім хористам із числа випускників університету про те, що життя мінливе, зате мистецтво вічне, прилучення до нього на рівні хорового співу сприятиме зміцненню їхнього фізичного і морального здоров'я, фаховому зростанню та інтелектуальному самовдосконаленню. І хай надихають яскраві приклади тих колишніх аспірантів і асистентів, які пройшли з пісню своє творче життя, стали докторами наук, професорами, а окремі з них — лауреатами Державної премії України в галузі науки і техніки, були відзначені почесними званнями «Заслужений діяч науки і техніки України», «Заслужений працівник освіти України», «Заслужений діяч мистецтв України»... Творча атмосфера на культурно-просвітницькій ниві у викладацькому та студентському середовищі сьогодні ще УжДУ зародилася восени 1963 року чоловічим хором викладачів та працівників фізико-математичного факультету. Обдарованих і талановитих у вокальному аспекті чоловіків виявилось чимало не лише на фізмати, а й в інших підрозділах альма-матер.

Керівництво університету вважало створення оригінального й достатньо професіонального гуртка художньої самодіяльності вартим матеріальних і моральних інвестицій, бо колектив сприяв зростанню привабливості вищого навчального закладу серед учнів та дорослого населення області, створював особливий імідж єдиного на Закарпатті вишу як осередку науки, освіти, культури, здорового способу життя...

Після успішного виступу на всеуніверситетському урочистому заході в багаточисленному колективі нашого вишу почалися розмови... про доцільність трансформування «Бояну» у загальноуніверситетський самодіяльний чоловічий хористів. Матеріальним і моральним спонсором хору виступив ректор, фізик, професор Дмитро Чепур, який провів: «Попереджайте мене про свої плани за місяць наперед... Що стосується мене, то я підтримаю всі ваші реальні пропозиції».

Тогочасний стан університетської художньої самодіяльності навряд чи можна визнати достатнім, як пише доцент І.Шманько, але потяг студентів до участі в заходах був відчутним.

...Ось як відбувалося створення капели «Бояну» УжНУ. В один із теплих вересневих і сонячних днів 1963 року в аудиторії адміністративного корпусу тодішнього фізико-математичного факультету зібралось керівництво громадських організацій (О.Пархоменко, В.Федоров, Ю.Палінчак, І.Маркуш, Д.Семак) та декан факультету,

ЗНАКОВА ДАТА

«Бояну» УжНУ — 55!

доцент Г.Сірик для обговорення питання про підготовку та участь факультету в огляді художньої самодіяльності університету. На цій нараді були ще декілька викладачів, але їхні пропозиції нам не вдалося встановити, бо, на превеликий жаль, усі вони відійшли у Вічність. За кожної нагоди згадаємо їх «незлим тихим словом». Вічна їм пам'ять! Як завжди буває — радились, дискутували, іноді й сперечались, а під кінець хтось з учасників наради розпочав: «Ой, хмело ж, мій хмело»... І заспівали козаки!!! Власне, усі присутні на зібранні, крім Д.Семака, виступили засновниками чоловічого хору викладачів та співробітників фізико-математичного факультету. Доцент І.Маркуш, який мав середню освіту диригента, очолював роботу з формування колективу та залучення охочих працівників підрозділу з вокальними та слуховими здібностями. Почалися трудові будні... До ініціативної групи долучилося ще близько 20 осіб.

Раз на тиждень організували репетиції. Як пише Є.Сірий, в університеті набрала розголосу новина про самодіяльний факультетський колектив. Відчувалися здивування, недовіра, схвалення, осуд. Як так? У художній самодіяльності співають викладачі? Та це не солідно!

На дошці оголошень у корпусі підрозділу з'явився великий агітаційний плакат, який створив старший викладач кафедри ядерної фізики І.Жуков:

*Боритесь з облысением!
Заспівайте в кружок
Хорового пеня!*

І ось настало 22 лютого 1964 року. У клубі корпусу теперішнього юридичного факультету відбувся перший концертний виступ хору перед колективом університету під бурхливий і довготривалий оплески. Концерт розпочався пісню «Солнце скрылось за горою» (музика М.Блантера, слова О.Коваленкова). Ця подія зафіксована на меморіальній дошці, установленій у згаданій будівлі. Саме з цієї дати капела відлічує свій уже 55-річний вік! Не минуло й року, як самодіяльний колектив сягнув 50 хористів, став загальноуніверситетською капелю, першою чоловічою у вишах Радянського Союзу!

Як відзначає доцент Є.Сірий у своїй праці «3 пісню нерозлучні», своєрідним штабом, що планував і керував роботою, стала художня рада. До її складу, крім диригента, входив староста й іще 5 обраних капелівців. Колектив був найдемократичнішою структурою в УжДУ — не існувало посад, звань, учених ступенів, стажу тощо — усі абсолютно рівні, своєрідна «козацька вольниця». Нас ділили тільки за однією ознакою: перші тенори, другі тенори, баритони й баси. Важливі питання (організаційні, репертуарні, дисциплінарні) вирішувала рада, як у Запорізькій Січі.

У складі капели були проректори, секретарі парткому та партбюро факультетів, завідувачі кафедр і курсів, члени профкому та народного контролю університету, доценти, професори, академіки вищої школи України, викладачі й співробітники різних підрозділів університету. І така співпраця дала результат, бо девіз хору — латинське прислів'я: Per aspera ad astra («Крізь терні до зірок»). Досягнення капели у творчій діяльності стало результатом прийняття постанови президії Української республіканської ради профспілок від 30 вересня

1971 року про присвоєння капелі звання «народна», а в 1988-ому вона дістала назву билинного героя «Бояну».

Художніми керівниками й головними диригентами хору працювали Петро Гудз (1964 — 1977) та заслужені діячі мистецтв України Петро Рак (1977 — 2001) та Василь Гайдук (2001 — до нині), який є членом Національної спілки композиторів України.

До роботи з капелю в різний час залучали також диригентів Тетяну Бабець, Арпада Іллара, Тамару Мальованик та Володимира Олексина. Акомпаніаторами впродовж звітного періоду були: М.Немеш, Т.Червенкова, Л.Тобіяш, Л.Дашенко, К.Воска, В.Боднар, В.Машіка, заслужений діяч мистецтв України, голова спілки композиторів Закарпаття В.Теличко та М.Рибалко.

Основу репертуару капели становить українська і світова класика (М.Лисенко, М.Леонтович, Д.Бортнянський, П.Ніщинський, С.Воробкевич, О.Нижанківський, Й.Брамс, Дж.Верді, К.Вебер, Ф.Шуберт, П.Чайковський, А.Рубінштейн), хорові твори сучасних авторів та народні пісні в обробці (А.Кос-Анатольський, Ф.Колесса, О.Мінковський, С.Козак, С.Людкевич, М.Кречко, Д.Задор, С.Мартон, М.Попенко, П.Гудз, П.Рак, В.Гайдук, В.Теличко та інші); пісенна творчість сусідніх із Закарпаттям народів (словаків, угорців, румунів) та країн Прибалтики. Окремий розділ репертуару становлять 13 духовних творів. Притому роботи зарубіжних композиторів хор виконує в оригіналі: латинською, грузинською, словацькою, угорською, естонською, румунською, литовською, німецькою, російською мовами. Усього в репертуарі — близько 120 творів.

Як згадає Є.Сірий, протягом 1972 — 1973 рр. у Києві, у палаці культури «Україна», відбувалися звітні концерти майстрів мистецтв та самодіяльних колективів усіх областей України. Закарпатська звітувала останньою. Виступ капели під № 11. Звучить оголошення: «Красна гвоздика. Музика О.Островського на слова Л.Ошанина. Виконує в супроводі симфонічного оркестру самодіяльна народна чоловіча хорова капела професорсько-викладацького складу Ужгородського державного університету. Керівник — Петро Гудз, соліст — доцент кафедри фізики Олександр Борець». Уже саме повідомлення, що співають викладачі, яке пролунало при відкритті завіси, викликало бурхливі оплески в залі, а після виконання твору довго не стихали аплодисменти.

Особливої популярності набув наш самодіяльний колектив восени. Тоді на базі УжДУ відбувалася республіканська науково-методична конференція керівників вищих навчальних закладів та Міністерства вищої і середньої спеціальної освіти. На завершення роботи форуму для учасників організували великий концерт колективів художньої самодіяльності університету. І тут чи не найбільший успіх випав на долю хору викладачів. Добра слава про нього полинула Україною та за її межі, оскільки серед гостей були представники сусідніх союзних республік. У той час на Батьківщині існувало чимало прекрасних самодіяльних колективів, але за складом наша капела виявилася єдиною серед вищих республік. Мабуть, саме це й стало спонукою того, що на замовлення цент-

рального телебачення Київська кіностудія науково-популярних фільмів у 1974 році створила про капелу кольорову стрічку «Время для песни» за сценарієм Л.Віриної (режисер Л.Михалевич, оператори Ф.Галевич та В.Сапонін, звукооператор І.Чефранова, редактор С.Черняк, директор картини Р.Петрова). Кінострічку знімали десь півроку. Демонстрували її на всесоюзному та республіканському телебаченні, а також за кордоном — у Німеччині, Демократичній Республіці, Угорщині, Югославії, Канаді.

Пам'ятними днями для капелівців були нагородження дипломом і медаллю лауреата всесоюзного фестивалю та дипломом Великого академічного театру опери і балету (Москва, 1985), участь у звітному концерті Закарпаття в Києві (2004 р.), на фестивалі українського фольклору в Кам'юнці (Словаччина, 1983), у міжреспубліканському конкурсі хорів (Латвія, Рига, 1989) та фестивалі «Ризький півень» (Рига, 1991), конкурс-огляді ім. М.Леонтовича (Львів, 1992), у Шевченківському концерті в Румунії (Бая-Маре, 1995), у IX Міжнародному фестивалі хорів вищих навчальних закладів у Банській Бистриці (Словаччина, 2001) та в XXIV Міжнародному фестивалі ім. В.Фігуша-Бістрога (Банська Бистриця, 2002). На високому художньому та організаційному рівнях у травні 2004 року в Ужгороді відбувся міжнародний фестиваль чоловічих хорів колективів «Лине пісня над Ужем», присвячений 40-річчю капели «Бояну». У заході взяла участь чоловічий хористів колектив із Словаччини, чоловіча капела «Бояну» із Дрогобича, хор хлопчиків Мукачеве під керівництвом В.Волонтира та власне ужнівський «Бояну».

За роки існування в нашому колективі співали 225 чоловіків, зокрема 24 доктори наук, професори та 65 кандидатів наук, доцентів. Особливо плідною була участь у капелі таких солістів: професорів В.Маринця та В.Задорожного; доцентів О.Борця, М.Гама, П.Голінки, старшого викладача Ф.Попа, І.Беня, С.Важельського, а також професорів І.Маркуша, І.Мешка, Ю.Полика, П.Чучки, І.Шульги, М.Болдижара, А.Головацького, доцентів М.Макари, К.Сільва, Є.Сірого, І.Чаварги, І.Шманька, начальника навчальної частини М.Лашака, завідувачів лабораторій О.Пархоменка, Л.Фенцика, інженера В.Царя та інших.

Особливо слід відзначити участь у капелі «Бояну» УжНУ протягом десятиліть народного депутата Верховної Ради України, голову Закарпатської крайової організації Всеукраїнського товариства політв'язнів та репресованих, члена крайового товариства «Просвіта» і почесного члена «Просвіти», доцента І.Коршинського.

У різні роки допомагали капелі як солісти народні артисти України: М.Зубанич, К.Лабик та П.Матій, заслужені артисти України О.Льницька, В.Даньо та М.Ходанич, заслужений працівник культури України І.Сакс, артисти заслуженого Закарпатського народного хору та обласної філармонії М.Кадар, Б.Дерда, О.Машіка, Ю.Дідик, лікар Б.Кошель та інші.

Із 2015 року за активного сприяння голови крайового товариства «Просвіта» П.Федаки й розуміння важливості залучити такий колектив до просвітницької організації «Бояну» став асоційованим членом вищеназваної організації. Співпраця дала пози-

*Наша дума, наша пісня,
Не вмре, не загине...
От де, люде, наша слава,
Слава Україні!*

Тарас ШЕВЧЕНКО

*А я собі заспіваю двома
голосами,
Один піде верхом, другий
долинами.
(Коломийка)*

тивні результати. Скажімо, у Народному домі «Просвіта» в Ужгороді до 200-річчя народження Т.Шевченка хор успішно виступив із великим концертом. З ініціативи П.Федаки там же організували ще три відповідні перформанси, присвячені іншим ювілеям. Із нагоди шевченківських днів капела виступала в селищі Королево, у селі Дубриничі та в Ужгородському торговельно-економічному коледжі. Окремо слід відзначити творчу поїздку до Перечина з нагоди 80-ліття знаного громадського діяча, поета, керівника місцевої «Просвіти» Івана Козака.

У 2014-ому до 50-річчя капели її ветеран, доктор медичних наук, професор Петро Шеремет присвятив вірша «Бояну» нині — п'ятдесят!», у якому відображено творчий шлях хору. А завершальними є такі слова:

*Отож живи і процвітай!
У славний ювілей —
п'ятдесятиріччя,
І прославляй
наш рідний край,
Народний хор —
УжНУ обличчя!*

До речі, 16 листопада цього року автору вказаного вірша виповнилося 80 років. Колектив щирозсердечно вітає ювіляра. І співаємо йому: «Многая і благая літ!»

Готуючись до 55-ліття, ми символічно відзначимо його під егідою вірша-заклику співвітчизника з Австрії, професора А.Гнатюшина:

*Співаймо, співаймо, брати
мої милі,
Нехай наша пісня весь світ
залива,
Най голосом дзвону розвіє
ту славу,
Якою все повна українська
душа.*

Отже, привід проголосити ювілейний славень капели, безумовно, є. Та самі хористи відзначатимуть 55-річчя з відтінком жалю. Адже маючи вагомий досвід, нині «Бояну» ледве виживає, оскільки помітно скоротився кількісний склад співаків. Якщо раніше в концертах брали участь 70-75 хористів, то тепер 15-20. На жаль, поповнення колективу відбувається слабко. За останні 3 роки капела майже не бере участі в концертах. І фактично перебуває на межі саморозпуску. На моє глибоке переконання, цього допустити не можна! Адже «Бояну» як чоловічий хор викладачів та співробітників університету є унікальним явищем у хоровому мистецтві та єдиним чоловічим хором на Закарпатті.

Переконаний, що в багатотисячному колективі УжНУ знайдеться чимало шанувальників хорового мистецтва, любителів співу. Необхідно тільки здійснити відповідну інформаційну кампанію в підрозділах. Уклінок прошу небайдужих до долі капели, хто має музичну освіту, вокальні та слухові дані, приходьте на репетиції на хімічному факультеті щопонеділка на 16:00. Будемо щиро раді взяти всіх охочих у наш «хор хлопчиків», як нас колись називали, а тепер — «хор парубків».

Думаю, є доцільність подумати над пропозицією про відкриття факультету мистецтв в університеті на базі Ужгородського музичного коледжу. Це сприяло б удосконаленню ідейно-виховного та естетичного виховання студентів.

Запрошую колишніх і теперішніх хористів капели написати свої спомини, пропозиції про наш колектив.

Слава УжНУ, слава капелі «Бояну»!

Із надією

та повагою

Федір ПОП,

член ради Закарпатського крайового товариства «Просвіта», ветеран капели «Бояну».

• **ТІЛЬКИ ФАКТ** • На філологічному факультеті за участі заступника генерального консула Чеської республіки у Львові Ігоря Шедо, депутата чеського парламенту Вацлава Сновника, гетьмана Пардубицького краю Мартіна Нетоліцького, голови благодійного фонду VIZA Володимира Чубірка, першого проректора УжНУ Олександра Сливки, проректора з науково-педагогічної роботи Мирослава Лендьяла, проректора з адміністративно-господарської роботи Дмитра Сойма, декана філологічного факультету Галини Шумицької та працівників кафедри словацької філології, на якій готують фахівців за спеціальністю «Чеська мова і література», урочисто відкрили оновлену й оснащену комп'ютерами аудиторію.

ОПИТУВАННЯ

Ми опитали 100 студентів Ужгородського національного університету. Думки молоді стосовно мотивації покращувати оцінки дещо розділилися: 31% — шанс отримувати стипендію; 26% — можливість добрати бали, якщо предмет не важкий; 24% — достатньо «трійки»; 19% — принцип (мати оцінки, не нижчі за «четвірку»).

Тетяна СВЕРДУН, Анна ГОМОНАЙ,

студентки відділення журналістики (спеціалізація «Реклама і зв'язки з громадськістю»).

ЗНАКОВА ДАТА

Святковий захід розпочали в приміщенні ректорату альма-матер привітанням декана факультету Віталія Сержанова.

Спочатку керівник узгодив із колективом ученої ради робочі моменти, а потім подякував усім, хто пов'язаний із підрозділом: «55 років — багато, а з іншого боку, це тільки початок нашого розвитку. Намагаємося крокувати в ногу з часом і не зупинятися. Хочу подякувати не тільки нашим теперішнім працівникам, а й тим, хто інвестував сили у створення такого потужного факультету».

Запрошені до слова розповідали про етапи становлення підрозді-

Дві п'ятірки для економічного

Один із головних підрозділів УжНУ зустрів знакову дату народження

лу, про труднощі, із якими довелося стикатися. Теперішні й колишні члени економічної родини говорили про роль факультету в їхньому житті.

До привітань приєднався й перший декан І.Мешко, котрий був одним із засновників економічного факультету. Іван Михайлович поділився філософським поглядом на свою працю: «Як кажуть, зустріч, пізнання й розлука — зміст людського життя. Аналізуючи ці 55 років, згадую людей, із котрими зустрічався, був знайомий і з якими, на жаль, довелося розлучитися. Нашому кораблю під назвою «Економічний факультет» висловлюю

найщиріші побажання. Хочу додати: коли передавав правління посідовникам, то щиро хвилювався про подальшу долю підрозділу. Але мої наступники мене приємно здивували, і зараз корабель уже не вітрильний, а моторний».

Завершився захід тим, що Віталій Вікторович вручив грамоти студентам за активну участь у житті факультету.

Побажаємо колективу економічного факультету не зупинятися на досягнутому, а згодом відсвяткувати і 60-у, 70-у, а пізніше й соту річницю!

Тетяна ПРОДАНЕЦЬ,
студентка відділення журналістики.

ДОСЛІДЖЕННЯ

В УжНУ відбулася науково-практична конференція за темою: «Футбол Закарпаття: історія та сучасність», присвячена 125-й річниці названого виду спорту в нашому краї. Організаторами форуму виступили: Федерація футболу Закарпаття, Закарпатська обласна держадміністрація, ДВНЗ «Ужгородський національний університет», зокрема факультет здоров'я та фізичного виховання, ВНЗ «Східно-європейський слов'янський університет».

Учасників зі 125-літтям футболу Закарпаття привітав перший заступник голови Закарпатської облдержадміністрації, голова Федерації футболу Закарпаття Іван Дуран та запевнив, що спільними зусиллями гра мільйонів досягне нових, значно більших висот.

Про зародження футболу Закарпаття, шлях упродовж 125 років, досягнення та перспективи подальшого розвитку відзначили у виступах проректор ВНЗ «Східно-європейського слов'янського університету», почесний професор Степан Селменський; голова Закарпатського відділення Спілки спортивних журналістів України, автор багатьох книжок про футбол нашого краю Василь Гаджега; завідувач кафедри фізичного виховання Ужгородського національного університету, доцент Іван Маріонда; доцент кафедри журналістики УжНУ, голова прес-служби ФФЗ, відповідальний секретар Закарпатського обласного відділення НОК України Володимир Тарасюк; голова регіонального відділення Олімпійської академії України, доцент Михайло Молнар.

В обговоренні доповідей узяли участь відомі футбольні історики, дослідники статистики, зокрема Іван Кузьма, Володимир Католик, Ілля Гулянич, Михайло Рушак та інші. Доповідачі використали матеріали газет за 1893 рік та інші архівні документи Ужгородської гімназії, Ужгородської міської управи, а також спогади очевидців, надруковані в газетах та книжках минулого та позаминулого століть.

Про футбол Закарпаття

Було доведено, що футбол на Закарпатті розпочав свій шлях у 1893 році. На основі двох семінарів, які відбулись у Будапешті в травні-червні та жовтні в Ужгороді, збудовано футбольне поле (землю виділила Ужгородська міська управа в 1893 р.). Футбол як навчальний предмет уведено до шкільної програми Ужгородської гімназії. На футбольному полі відбувалися товариські матчі між гімназистами та студентами Віденського, Празького та Будапештського університетів, де навчалися діти інтелігенції краю і які в той час уже були обізнані із зазначеним видом спорту. Із кожним роком футбол ставав дедалі популярнішим і приводив на стадіон сотні глядачів.

У 1901 році в Ужгороді звели ще одну вищезгадану споруду (нинішній «Спартак»), де організували перший міжнародний поєдинок між командами Ужгорода та БАК («Будапештський атлетичний клуб»).

Перший офіційний футбольний клуб УАК (Ужгородський атлетичний клуб) зареєстровано в 1910 році, а 1914-ого УАК вийшов до фіналу першості Угорщини. Перша світова війна не дозволила провести фінальну частину першості (склад команди УАК відновлено за архівними даними). Із 1919 року Закар-

паття як Підкарпатська Русь за Сен-Жерменською угодою 1918 р. увійшло до складу Чехословацької республіки.

У 1920 році в краї створили дві футбольні жупи, зокрема слов'янську, до якої входили українські (русинські), чеські та словацькі команди, та «Карпатської лобдоруго керулет», де виступали футболісти угорської національності.

Із 1921-ого розпочалися чемпіонати республіки Підкарпатська Русь, у яких окремо визначали чемпіонів серед слов'ян і угорців. У змаганнях брали участь команди Ужгорода, Мукачева, Берегова, Хуста, Виногорода, Тячева, Перечина, Рахова та Ясіня.

Перший український (русинський) клуб на Закарпатті засновано в 1925 році. Ним став СК «Русь» (Ужгород). У 1930-ому в Ужгороді було 9 команд обласного рівня: 5 угорських — УАК, УТК, УМТЕ, УШЦ, «Колпінг» ШЦ, 3 чехословацькі — ЧССК, «Железничар» («Локомотив») та фінансовий СК і 1 українська (русинська) — СК «Русь».

Із 1926 до 1938 рр. СК «Русь» став найвідомішим у краї. Шість перемог у чемпіонаті республіки Підкарпатська Русь, шість — у чемпіонатах Східної Словаччини, двічі ставав абсолютним чемпіоном Словаччини. У сезоні 1936—

1937 років СК «Русь» — учасник чемпіонату вищої чехословацької державної ліги.

Із 1939 року Закарпаття знову ввійшло до складу Угорщини. У 1944-ому СК «Русь» здобув путівку до вищої ліги угорського футболу, але, як і 1914 р., світова війна не дозволила угорському клубу брати участь у змаганнях.

Із 1945 до 1991-ого Закарпаття дало радянському футболу десятки висококласних футболістів, які неодноразово одягали футболки збірної СРСР та провідних клубів.

Із 1991 року Закарпаття — у складі незалежної України. Перший офіційний матч України — у рамках етапу Кубка України між командами «Буковина» (Чернівці) — «Поділля» (Хмельницький) — відбувся на стадіоні села Ільниця, що на Іршавщині. Арбітрами цього поєдинку були закарпатці: Валерій Онуфер, Степан Селменський, Василь Попович.

Перший офіційний поєдинок збірної України з футболу провела в Ужгороді зі збірною Угорщини.

Дебютний гол за збірну України провів закарпатець Іван Гецько. Із 1993 року українські арбітри вперше були удостоєні звань рефері ФІФА та лайнсмена ФІФА і серед семи арбітрів два закарпатці — Валерій Онуфер та Степан

Селменський.

Нині святкуємо 125 років закарпатського футболу. Наші земляки одягали футболки національних збірних Чехословаччини, Угорщини, СРСР, України. Закарпатські судді обслуговували відбірні матчі чемпіонату світу та Європи, відповідальні поєдинки єврокубків у Німеччині, Англії, Голландії, Ізраїлі, Швейцарії, Албанії, Фінляндії, Туреччині, Словаччині, Угорщині тощо.

Закарпатці мають ким пишатися. Про роль футболу та успіхи в ньому говорять факти.

У кінці наукової конференції підбили підсумки. На основі виступів та обговорення форуму «Футбол Закарпаття: історія та сучасність» ухвалила резолюцію:

1. Визнати 14 жовтня 1893 р. датою зародження футболу на Закарпатті (копія архівного документу додається).

2. Засновником футболу на Закарпатті вважати представника Ужгородської гімназії Іштвана Медрецького (копія архівного документу додається).

3. Науковцям та фахівцям фізичної культури і спорту продовжити вивчення проблем історії розвитку футболу на Закарпатті, його сучасного стану, заходів подальшого розвитку.

4. Спільно з федерацією футболу Закарпаття та випусковою кафедрою фізичного виховання Ужгородського національного університету посилювати співпрацю у вирішенні питань, пов'язаних із розвитком футболу в області.

Науково-практична конференція відбулася на високому рівні. Виступи й обговорення доповідей, архівні документи допомогли з'ясувати питання щодо зародження футболу на Закарпатті.

Присутні ознайомилися з виставкою архівних матеріалів (книжок, газет, фотодокументів, програмок), яку дбайливо підготували голова Закарпатського відділення Спілки спортивних журналістів України Василь Гаджега та дослідник-статистик закарпатського футболу Володимир Католик.

Повністю впорався з обов'язками модератора науково-практичної конференції завідувач кафедри теорії і методики фізичного виховання УжНУ, доцент Валерій Товт.

Р. С. Оригінали документів цієї конференції знаходяться у Федерації футболу Закарпаття. ФФЗ.

ІЗ НАУКОЮ НА «ТИ»

Колишній студент та аспірант, а нині викладач фізичного факультету А.БАРТА — представник покоління, яке виводить фізику на новий рівень.

Адальберт Адальбертович родом із села Форнош, що на Мукачівщині. Цікавість до фізики була помітною ще з дитинства. Тож після завершення школи вирішив вступити до УжНУ саме на фізичний факультет.

Вибравши спеціальність «Мікро- і наноелектроніка», отримував стипендію, тому що викладачі зуміли достойно оцінити знання юного науковця.

Після третього курсу здобувачі фаху на фізичному факультеті визначаються зі спеціалізацією. А.Барта сконцентрувався на

кафедрі твердотілої електроніки та інформаційної безпеки, завідувачем якої є професор Василь Різак, котрий став «допомогою» на майбутнє. Навчання на ТЕІБ — стажування за кордоном, робота з міжнародним бізнесом із 2-3 курсу, відтак — аспірантура та докторантура, співпраця з країнами ЄС... Навчаючись на 5 курсі, уже виграв гранти з різних країн.

Співпраця ж А.Барти та В.Різак стала чудовим тандемом у підкоренні нових фізичних вершин. Доказом цього є перемога Адальберта Адальбертовича на міжнародному конкурсі Collegium Talentum. Це програма підтримки талантів у коледжі Eduts, метою якої є допомога в освіті угорським інтелектуалам із за кордону. Про названий проект нинішній викладач дізнався від колеги. Вирішив спробувати. Керівником роботи став згаданий Ва-

силь Михайлович. Він же допоміг вибрати тему для дослідження та зміцнював віру в перемогу.

Також А.Барта бере участь в інших проектах: CERIC-ERIC, який організував HORIZON-2020, де науковці кафедри ТЕІБ здобули перемогу й можливість до 2020 року на базі свого підрозділу відкрити нову лабораторію європейського зразка.

Щодо перспектив, то А.Барта планує дописати й захистити докторську роботу та здобути звання професора. Завдяки активній діяльності молодий учений став ще й туристом, адже побував у Чехії, Італії, Угорщині та Голландії. Хоча щороку доповнювати цей список, відвідуючи нові країни!

Зацікавленість генетикою теж дає свої результати. Головною мрією нашого фізика є створення штучного мозку. Упевненість у власні сили не покидає Адальберта

Бачу ціль – не бачу перешкод!

Адальберт БАРТА на конференції та його науковий керівник, професор Василь РІЗАК

Адальбертовича, адже йому справді подобається те, чим займається. Бажаємо нашому фізику, щоб перемоги ставало дедалі більше й він не зупинявся на досягнутому!

Яна ЛЕГЕЗА,
студентка відділення журналістики (заочна форма навчання).

ФІЛІЖАНКОВІ РОЗМОВИ

Вони неоднакові за віком, але обидві на 2 курсі. На різних факультетах, проте за кожною у своєму підрозділі аж пил клубочиться хмарою від високого градусу активності. І ні в чому не пасуть задніх! Можуть наскрізь бачити одна одну, зате обміряти взаємним поглядом чи словом удається зовсім не часто. Б'ють глеки — і за кілька секунд підписують «мирову»; беруть на кпини — та нерозлийвода, коли потрібно підтримати чи мотивувати. Усе — як зазвичай у сестер, котрі живуть під одним дахом. Сто відмінностей — і стільки ж схожих рис! Утім, коли слід одночасно охарактеризувати Галину і Тетяну ГИЧОК, то, крім прізвища, у них обох — просто неймовірна, майже казкова (саме до новорічних свят!) любов, нестримна жага до здобуття знань та гумор. Тож про різноманітну єдність — із надзвичайно цікавими... У традиційній рубриці «Погляду» — уперше студентки (досі ж «філіжанковими» героями ставали тільки викладачі нашого вишу).

Надзвичайно цікаві Галина і Тетяна ГИЧКИ, або в УжНУ вчать... сестрами!

— Галю й Таню, знайомство з вами було хоч і неоднотимчасним, зате в бібліотеці та відповідно в університетському холі. Уже чимало спілкувалися, співпрацювали, та все ж я досі не знаю: уважати вас ЦІКАВИМИ чи надзвичайними?
Галина: — Кави не п'ю взагалі. Люблю фруктовий чай. Особливо взимку, адже він нагадує мені про безтурботне веселе літо.
Тетяна: — Ось так завжди в житті: вона всюди відповідає першою. Ех, старша сестра ☺. Затя скажу філософськи: між чаєм і кавою вибираю чай; між чаєм і лате віддаю перевагу лате. Останнє полюбила в УжНУ — традиційний з одноступінчастими напій.

— Кажуть, два коти в одному мішку не помиряються, а дві сестри ризикнули навчатися в одному університеті. Як саме доля «занесла» до альма-матер? Тільки не кажіть, що й рішення з подачою документів прийняли в одну й ту ж секунду...

Галина: — Майже ☺. Узагалі на факультет історії та міжнародних відносин вступала (відмінниця в школі та університеті — прим. авт.)... двічі! Ні, не тому, що претендентці на золоту медаль не вистачило балів (сміється — прим. авт.). Я навчалася в Мукачівському коледжі з 2013 року, а в 2015-ому вступила до УжНУ на заочну форму істафаку. Предмети неймовірно подобалися, однак довго не могла «розриватися» на два місця одночасно, тому довелося зробити паузу в історичній кар'єрі. Але завершивши коледж, точно знала, що наступний мій крок — вступ до Ужгородського національного й знову таке собі «возз'єднання» з історією. Привабила наявність у виші спеціальності «Центральноєвропейські студії».
Тетяна: — Саме тоді, коли Галю завершила коледж, вступала після 11 класу до вишу і я. Обрала УжНУ через факультет міжнародних економічних відносин, який просто обожнюю. Подвійні дипломи та атмосфера, що панувала в підрозділі, одразу припали до душі. Ну й звично, подавала документи сюди, бо це тоді ж робила й сестра...

— Ви — активні студентки. Ось ти, Галю, приміром, їздила до Маріуполя за обміном; ти, Таню, активна учасниця організації БУРУ («Будуємо Україну разом»), ELSA... Перелік вашої громадської діяльності значно більший ніж усі сторінки нашої газети. Певно, рідко бачите одна одну...

Галина: — Бачимося часто, бо як-не-як живемо разом, а ось спілкуємося рідше ☺ (зате розмовляють, порушуючи глибокі, філософські теми: чи потрібно клонувати людей, що таке бідність, у чому цінність життя, про книжки — прим. авт.). І справді, це через громадську роботу. Таня — найактивніша на своєму факультеті. А це чимало часу приділяє навчанню. Утім, ми відчуємо одна одну.
Тетяна: — Іноді готуємо разом (у Галі просто неймовірно смачні супи), прибираємо, улаштуємо кіновечори... Моя сестра старанна, може вчитися від 22:00 до 6:00 і всю кімнату (з нами в гуртожитку живе ще четвертокурсниця філфаку Марина Лавришинець) «просвітлювати» історичними фактами. У рідкісних випадках гризе граніт історичної науки в навушниках (сміється — прим. авт.). А якщо підрахувати, то з Галею спілкуємося сукупно хвилин 20 на день ☺.

— Наскільки я розумію, листування чи дзвінки є частішими за розмови віч-на-віч. А як записали одна одну у своїх мобільних телефонах?

Галина: — «Сістер»! Спочатку було офіційно — «Гичка Тетяна» ☺. Використала англійське слово, бо Таня навчас мене цієї мови у вільний час (у школі я опанувала німецьку, в університеті теж).
Тетяна: — «Галиночка :)»! Перед тим — «Галиночка МТС».

— У чому переваги спільного життя із сестрою?

Галина: — Ділимося ноутбуком (сміється — прим. авт.)! Насправді жити із сестрою — чудово. Рідна душа, яка завжди зрозуміє, виручить. Ну й батькам спокійніше: у нас взаємоконтроль. Коли хтось у поганому настрої, обов'язок іншого — підбадьорити. Зазвичай обом удається виконувати таку місію гумором.
Тетяна: — Галю мені — наче мама. Готує та годує! У неї просто швидше пари завершуються ☺. Допомогає з німецькою за потреби. Ще ми «штурхуємося». Майже як у «Фейсбуку», тільки в режимі реальності (сміється — прим. авт.). Узагалі ж добре, коли сестри живуть разом. Ми заряджаємо одна одну позитивом. Маємо спільний планер у вигляді смайликів, що завжди додає настрою.

— Від любові до ненависті в закоханих — крок, а в сестер, напевно, — півкроку ☺. Через що найчастіше задаєте перцю з маком одна одній?

Галина: — У нас різні погляди на фен-шуй у кімнаті. Я дошкуляю критикою переважно тоді, коли бачу безлад, який час від часу претендує «проживати» на Тетяниному ліжку. Звісно, із нашими кількакватрними «апартаментами», поділеними на трьох, складно розігнатися, але в мене в пріоритеті — порядок!

Тетяна: — Галя критикує, що на моєму ліжку безлад, але в тому безладі дивним чином знаходжу її книжки, рюкзак... Бо ж на «локації» сестри зайвого бути не може! То все й мігрує на моє місце ☺. Іноді сперечаємося через розподіл обов'язків. Утім, легко знаходимо компроміс.

Галина: — Попри сварки я радію, що живу з Танею. Щонайменше моє серце спокійне, що вона... поїла.

— Не ситим шлунком єдиним ☺. Знаю: у вас є спільні проекти. Що об'єднує історика та міжнародника-економіста?

Галина: — Маємо свої канали в соцмережах. Тетяна генерує ідеї, я — відшліфовую. У сестри цікавий блог про новинки зі світу моди, фешн-слова...

Тетяна: — Ще одна гарна ініціатива — розповіді про книжки. Нещодавно ми взяли участь у конкурсі рецензій і підготували відеоматеріал на видання «Світлокопія» німецької письменниці Шарлотте Кернер. Оскільки така форма рецензії була єдиною в Україні, наші старання відзначили символічним подарунком. Я виконувала технічну роботу, а Галя працювала над змістовим наповненням. Тепер маємо ідею популяризувати історичні книжки. Тобто обоє читаємо конкретне видання, а потім викладаємо на каналі рецензію.

— Гички — це й книгомани... Багато видань удома?

Галина: — Оскільки тепер найчастіше місце проживання — гуртожиток, то в мене книжки під ліжком і над ним.
Тетяна: — І ще підвіконня закладене виданнями...

— Книжки — джерело мудрості й вічних цінностей. На що в житті вказує ваша головна стрілка життєвого компасу?

Галина: — Робимо все, аби батьки пишалися нами...
Тетяна: — У наших протиріччях і спільних рисах.

— Відмінні оцінки, держзамовлення, активна громадська позиція... Батькам справді є чим пишатися. І факультетам, упевнена, також. За що найдуже любите свої підрозділи?

Галина: — Історія — моя мрія. Отримую насолоду, коли вчу цей предмет. Історії завжди багато. Усю її достеменно опанувати неможливо. Водночас це спонукає до постійних пошуків, розвитку.
Тетяна: — У нас — мегакласні викладачі, дружна група, предмети до душі. Обоємлюю і лекції, і семінари. Нещодавно готувала філософію до третьої ночі. Але завдання було настільки цікавим, що не помітила ні втоми, ні часу...

— «З усіх втрат втрата часу найтяжча», за Григорієм Сковородою. Але це точно не про вас. Якщо в цілому, то час дійсно летить. Тільки-но навчальний семестр почався, як уже в спину дихає Новий рік. Як зустрічаєте це свято?

Галина: — Просипаю 1 січня. Дивлюся телевизор і під нього впадаю в міцні, наповнені рідними тюшківськими стінами, сні. Ми більше готуємося до Різдва. Улюблене свято, бо вся сім'я збирається вдома. І я ніколи на 6-7 січня не беру додому конспекти. Свято слід відзначати сповна!
Тетяна: — Оскільки Галя спить під Новий рік, то більше розповім про традиції. Ми відриваємо від «сплячки» сестру й виконуємо традиційний обряд: кожен повинен повісити на ялинку (яка знаходиться на вулиці) зо три іграшки та загадати стільки ж бажань. Галя не вчиться на Різдво, а я — навпаки. Доки накопичую знання, сестра щороку шукає нові рецепти й балує нас смаколиками.

— Із ким або чим асоціюєте одна одну?

Галина: — З акторкою! Фотогігієнічна, має сценічні здібності (тішить нас частенько перформансами), веде здоровий спосіб харчування, виконує спортивні вправи. Їй — тільки зірковий шлях...
Тетяна: — Із совою! Через мудрість. Мультифільм «Уроки титоньки сови» — саме про Галю. Сестра ніколи не лізе в кишеню за порадою чи тим паче за словом. Тому вона — балакуча сова!

— Уявляєте, коли живе окремо, у кожній — своя сім'я?..

Галина: — Поки не уявляю, щоб жили не разом. Але навіть коли так, то все одно часто приходиться до Тані в гості, аби перевірити, чи все гаразд, чи вона не голодна й, головне, — чи немає... безладу в її квартирі (сміється — прим. авт.).
Тетяна: — Складно наразі окреслити життя без «під одним дахом» із Галею. Але думаю, спілкуватимемося часто. І так само будемо ділитися гумором, настроєм та підтримкою. У цьому ми — нерозлийвода...

P. S. Спілкуючись із дівчатами, доводилося неодноразово триматися за живота від сміху, що спалахував, наче бенгальські вогні. А коли наші філіжанкові розмови досягали гумористичного апогею — привертати увагу й відвідувачів кав'ярні, що й видно на дальшому плані фото... Хай у 2019-ому в усіх буде якомога більше позитивних співорозмовників!
Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

ЩОБ ПАМ'ЯТАЛИ

Василь НІМЧУК —
батько українського правопису

Уроковини смерті видатного мовознавця родом із села Довге Іршавського району, члена-кореспондента НАН України, завідувача відділу історії української мови та ономастики Інституту української мови Національної академії наук, випускника й просто дорогої нам людини викладача та студента філологічного факультету зібралися на вечорі пам'яті, щоб згадати Василя Васильовича добрим словом.

На філологічному факультеті діяла виставка, присвячена пам'яті Василя НІМЧУКА, яку підготували працівники відділу карпатики та читальної зали Наукової бібліотеки УжНУ

У фільмі подали думки про В.Німчука близьких йому людей, зокрема колег та учнів; також ішлося про погляди на

життя та зrealізовані плани авторитетного науковця. А ще глядачі могли побачити, наскільки Василь Васильович дійсно був простою, доброю, світлою людиною.

«Згадую поезію Ліни Костенко «Умирають майстри...» Василь Васильович має особливу сторінку в історії українського мовознавства. Коли він приходив на факультет — було свято. Завжди кожного пам'ятав, міг щось порадити, побажати. Це людина світового масштабу», — зазначила А.Галас.

Науковець залишиться в пам'яті як автор понад 500 наукових праць, один із розробників правопису. Двічі приємно, що В.Німчук навчався в нашому виші та завжди буде гордістю філологічного факультету.

Сніжана ТЮК,
студентка відділення журналістики.

КРУГЛИЙ СТИЛ

У бібліотеці УжНУ науковці, викладачі, студенти, журналісти спілкувалися за темою: «Вирішення мовних проблем як основа національної безпеки й державного існування України».

Модератором круглого столу виступила деканеса філологічного факультету, доцент Галина Шумицька, котра розпочала захід коментарями про нинішні політичні події в країні в контексті мовної ситуації. Співкери відіграли неабияку роль у заході, адже мають пряму стосунку до творення регіонального інформаційного простору. Усім відомий факт: ЗМІ — чи не найважливіший канал розповсюдження новин, на який орієнтується громадськість.

Проект почали розробляти ще навесні 2018-ого, створювали його не так для активного обговорення актуальних мовних питань, як задля дієвих методів вирішення проблем. Наразі, як повідомила Галина Василівна, реалізація

За вирішення гострих мовних питань

задуму завершується. Було проведено 90 глибоких інтерв'ю, якими вивели загальну тенденцію: із весни та до кінця літа люди охоче спілкувалися із журналістами, а ось уже з осені цього року почали надходити толерантні або ж категоричні відмови. Респонденти — учні шкіл, учителі, студенти, представники нацменшин.

У фокусі уваги проекту — онлайн-сектор. За результатами досліджень стало відомо, що лише декілька українських сайтів звертаються до справді мовної тематики. А взагалі майже всюди роблять тільки перепости.

Щодо актуальності теми висловилася й Тетяна Вашаргелі, головний редактор програм українською мовою телеканалу «21 Ужгород». Насамперед вона обурена системою освіти в школах, де навчаються нацменшини і яким не викладають на достатньому рівні українську мову.

Слово надали також Ірині Гармасій з об'єднання «Захист української мови», котра поділилася історіями з власного повсякденно-

го життя, пов'язаними з мовною ситуацією. Висловилися й інші присутні: Юлія Тайпс, головний редактор редакції нацменшин телеканалу Sirius; Віктор Пашенко, політолог; Олександр Гаврош, журналіст «Радіо Свобода»; Мирослав Поляковський, менеджер філії ПАТ НТСУ «Закарпатська регіональна дирекція»; Віктор Дрогальчук, редактор газети «Вісті Ужгородщини»; Євген Соломін, доцент кафедри журналістики УжНУ та власний кореспондент телеканалу «НТН» у Закарпатській області. Учасники круглого столу дійшли висновку: законодавство про українську мову й освіту потрібно обговорювати так само постійно, як, скажімо, медичні проблеми. Саме цим шляхом вдасться досягнути результатів.

Зустріч різних поколінь та поглядів у читальній залі завершилася преамбулою резолюції, яку зачитала Галина Шумицька, та оголосила, що недовзі документ опублікують на сайті Медіацентру УжНУ.

Євгенія СЕМЕНЕНКО,
студентка відділення журналістики.

У прес-клубі молодого журналіста «Медіаперспективи» відбулося чергове засідання. Цього разу за темою: «їжак UA» — перший закарпатський інтернет-телеканал: перспективи для студентів поліетнічного регіону». Співкером виступив автор та засновник «їжак UA» Анатолій Костюк, який понад 10 років працює в журналістиці.

На початку зустрічі з вітальним словом до студентів звернув-

ся завідувач кафедри журналістики Юрій Бідзіля, який зазначив: пан Анатолій — потенційний роботодавець, із котрим здобувачі фаху можуть співпрацювати, брати участь у спільних проектах.

Упродовж зустрічі гість, якого запросила на зустріч заступниця голови прес-клубу, викладач кафедри журналістики Наталія Толочко, розповідав про можливості та перспективи розвитку власних задувань медіаініціативи. Такі ініціативи можна реалізувати незалежно від ідеологічних переконань, редакційної політики телеканалів. Пропонувані проект, як зазначив спікер, є доброю альтернативою телебачен-

ню, адже в сучасному світі майже кожен має смартфон та мобільний Інтернет, тому інформацію вдається отримати будь-коли, а не тільки перед телевізором у кінці дня.

«Змінюється світ, тому нам потрібно змінюватися разом із ним. Якщо не встигатимемо за змінами в медіаплатформі, будемо некомпетентними. А такі працівники нікому не потрібні», — резюмував журналіст.

Під час тренінгу пан Анатолій зімпровізував міні-студію та залучив до неї студентів 3 курсу (див. на фото). У такий спосіб продемонстрував, що телевізійний продукт можна створювати за допомогою бюджетної техніки, а головне в цій справі — практика. Отже, є змога працювати на себе з невеликим колективом, утілювати авторські ідеї в журналістській діяльності. Також А.Костюк дав поради щодо пошуку інвесторів для реалізації проектів.

У кінці зустрічі ж запросив юних медіаініціаторів до співпраці та наголосив, що вона стане доброю практикою для подальшої реалізації себе в обраній сфері.

Доцент кафедри журналістики, керівник прес-клубу Володимир Тарасюк закликав журналістів скористатися можливістю та додатково спробувати себе в кадрі.

Олександр КОСТЬО,
студентка відділення журналістики.

НОВІ ВИДАННЯ

Для когось кінець листопада — початок грудня стає лише початком зворотного відліку пісочного годинника, який завершується Новим роком, а для творчих людей — саме та сприятлива мить, аби потішити прихильників високого мистецтва черговою порцією цікавих доробків. Це й зробив закарпатський поет, публіцист Василь КУХТА, презентувавши... усього 2 вірші, зате 25 мовами світу!

До збірки «Мандрівка поета», яка тільки-но вийшла з друкарського верстата (хоч жила в думках автора вже давно — про це згодом), причетні й представники УжНУ. На-

самперед — головна натхненниця видання, дружина пана Василя, доцент кафедри загальної педагогіки та педагогіки вищої школи й авторка одного з перекладів Марія Кухта.

Здолати такий собі творчому комунікативний бар'єр між літераторами з різних країн — своєрідна місія «Мандрівки поета». В.Кухта розповідає: «Ідея виникла ще понад 15 років тому на одному з міжнародних поетичних фестивалів. Я обмінювався доробками з іншими письменниками. Чи то румун, чи то хорват, узявши мою збірку, каже: «Яка чудова книжка! Шкода, що не можу її почитати. Ось знати б тільки два слова — і вже було б легше». Я й подумав: справді, якщо ти знаєш хоч би два слова з іншої мови — можеш порозумітися з її носіями. Ну, два слова — два слова. А ось два вірші коли перекласти різними мовами, то принаймні літератори з тих інших світів розумітимуть тебе».

2x25 — числа, які не просто вдало обіграні в дизайнерській площині, а й відображають чи не найважливіше змістове навантаження збірки. По-перше, «двійка» символізує стільки ж континентів, на яких побутують європейські мови, а також японська, китайська, корейська, вірменська, перська та гінді. Наприклад, цікаву передісторію має вірш, перекладений білоруською, і сягає ще студентських років В.Кухти. Його тоді запитували, чи, бува, не родич класика білоруської літератури Мартина Кухти. А коли постало питання в перекладі відповідною мовою для «Мандрівки поета», білоруські колеги потім віджартувалися: через прізвище просто не можуть відмовити авторів в перекладі. По-друге, пан Василь пригадає з дитинства, як люди запрошували одне одного на розмову «на два слова», які, що-

правда, переростали в тривалу бесіду. Ці символічні «2 слова» автор утілює у двох верлібрах, які навряд чи перекастувати. А серед тих, хто зумів зрозуміти автора й поставити вірш на милозвучні ноти різних іноземних мов, — також ужнівці. Зокрема, старший викладач кафедри класичної та румунської філології Тарас Дацьо. Він зауважив: «Цей досвід для мене новий, а отже, особливо цікавий. Аби якомога краще передати відчуття автора, доводилося часто зідзвонюватися й уточнювати окремі моменти». А Віктор Мотрук, автор французького варіанту віршів, доцент кафедри полікультурної освіти та перекладу, бажав, аби В.Кухту перекладали так активно, як перекладають відомих всеукраїнських письменників.

До слова, у збірці В.Кухта запропонував короткі біографічні довідки про перекладачів, яких, на жаль, чомусь часто залишають на периферії. Перекладач ж — справа не просто клопітна, відповідальна, а й вимагає неабиякого знання, відчуття мов і людей, що відпочується не одним роком досвіду.

Загалом на презентацію завітав своєрідний літературно-публіцистичний бомонд альма-матер, який і розгорнув цілу дискусію, що легше перекладати: білі вірші чи римовані. «Римовані рядки — легше, бо до них можна підбирати синоніми, поставити на ритмомелодію відповідної мови. Верлібр дозволяє поетові плести думку. А перекладач повинен спробувати розплести ту думку мовою, яка буде зрозумілою для читачів», — зазначив завідувач кафедри журналістики Юрій

Бідзіля. Колишній доцент кафедри слов'янської філології та світової літератури Іван Сенько зауважив: «Верлібр перекадати все ж таки краще ніж римовані рядки. Узагалі ж верлібри — модерний, європейський напрямок поезії. Він не сковує римою, дозволяє бути характерним, індивідуальним». Головний редактор «Погляду», доцент кафедри журналістики Володимир Тарасюк додав: «Цікавий творчий проект, бо перекасти два вірші 25-а мовами — уже оригінальність. Цього ще ніхто не робив. Я думаю, ідея буде оцінена, продовжена й, можливо, дасть поштовх новому руслу».

Відрадно, поезією цікавиться молодь. І не тільки цікавиться, а й аргументовано аналізує запропоновані вірші, як, приміром, магістрантка 1 року навчання філологічного факультету Вікторія Фехтел: «Укласти книжку тільки з двох віршів — смілива ідея. Верлібри цікаві, їх хочеться читати. Уважаю, що Василь Кухта влучно вибрав саме такі поезії для перекладу. Останні ж сприятимуть популяризації нашої культури. А нам, українцям, безумовно, є що сказати світові».

Усі складові збірки (анотація, зміст, передмова, післяслово...), крім української, подано ще й англійською мовою. Тож світова спільнота (щонайменше письменників!) тепер має чудову нагоду дізнатися більше про закарпатську літературу. І «Мандрівка поета» В.Кухти — одного з меценатів духовності — тому підтвердження...

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

КОНКУРС

Лілія МАНЗУЛИЧ – «Кращий студент Закарпаття-2018»

Угалереї ІЛКО обирали кращого студента Закарпаття 3-поміж 10 претендентів. Перемогу здобула другокурсниця факультету здоров'я та фізичного виховання УжНУ.

Фото: офіційний сайт УжНУ

Лілія МАНЗУЛИЧ набрала однакову кількість голосів із четвертокурсницею ПГК УжНУ Лідією Мигалею. Вирішив долю головних претенденток директор департаменту економічного розвитку і торгівлі ОДА Денис Ман: перемогу віддав Лілії. Студентка вразила суддів: вона займається спортом (пауерліфтингом — тренер А. Федорішко, старший викладач кафедри фізичного виховання, заслужений працівник фізичної культури і спорту), а у вільний час полюбляє читати літературу про Римську імперію, завжди має неабияку жагу до перемоги.

До слова, учасникам потрібно було розповісти про себе в презентаційному ролик, продемонст-

рувати талант, поспілкуватися з ведучими. До чого тільки не вдавалися студенти: декламували вірші, співали, показували комічні стендапи та навіть улаштували екскурсію просторами Всесвіту!

Щиро вітаємо переможницю та всіх учасників конкурсу. Бажаємо нових злетів у житті!

Ольга БОГОСЛАВСЬКА,

студентка відділення журналістики.

• ТІЛЬКИ ФАКТ • У Полянї (Свялявський район) відбувся екофорум. Захід організують третій рік поспіль. Участь узяли представники влади, генконсулств сусідніх держав, експерти з країн Європи, а також науковці з УжНУ, зокрема проректор із наукової роботи Ігор Студеняк і декан факультету здоров'я та фізичного виховання Іван Миронюк. Було підписано Меморандум про партнерство та взаємодію в рамках проекту «Екологія здоров'я» між Асоціацією місцевого самоврядування Закарпаття та Національною мережею громадського здоров'я України.
За інф. Ужгородського прес-клубу.

НА ДОЗВІЛЛІ

«Ліга сміху» – в УжНУ

В Україні стартував ювілейний марафон «Ліги сміху», приурочений до 5-річчя популярного молодіжного гумористичного руху від студії «Квартал 95». «Ліга сміху» поїхала з безкоштовними концертами туди, де на неї чекали. Під девізом «Зробимо це разом!» найпопулярніші команди відвідали всі куточки нашої країни з безоплатними виступами українських ЗВО.

До Ужгородського національного університету завітала команда «VIP Тернопіль». Артисти подарували аж два концерти. На одному з них побувала й четвертокурсниця відділення журналістики Сніжана Тюк: «Вечір із «Лігою сміху» — щось неймовірне. Емоції досі «зашкалюють». Сподобались усі номери, ми з подругами щиро насміялися,

чудово провели час. Побільше б таких подій в Ужгороді».

Збірна «VIP Тернопіль» справді створила в залі неймовірну атмосферу. Гості не тільки показували найкращі гумористичні «полотна», а й співали вже такі рідні та всім добре відомі пісні «Ліги сміху». Родзинкою виступу стала «Розминка з глядачами», у якій ужнівці могли поспілкуватися з учасниками команди. «Запальні, позитивні та смішні! Вони здивували кожного глядача! Усі з неабияким захопленням слухали гумор та аплодували стоячи. Частіше б такі заходи робили в університеті, адже це об'єднує», — прокоментувала четвертокурсниця факультету суспільних наук Інgrid Абрамович.

За два тижні марафону відбулося близько 90 концертів, 50 закладів вищої освіти нашої країни прийняли найкращі команди «Ліги сміху». Для студентів альма-матер це була чудова емоційна розрядка перед сесією.

Ангеліна УГРИН,

студентка відділення журналістики.

АСТРОПРОГНОЗ

Вірити гороскопам або ні — питання неоднозначне. По-перше, чимало людей сумніваються в силі зірок. По-друге, із 2016 року, відколи науковці NASA заявили про появу 13-ого сузір'я-змінюся, між астрологами тривають дискусії про зміщення знаків зодіаку.

Звісно, кожен робить вибір самостійно. Ми ж пропонуємо з розважальною метою ознайомитись із зірковим пророцтвом на 2019-ий для 12 знаків.

ОВЕН (21.03 — 20.04). Просування вперед триватиме, але потрібно докласти зусиль, щоб досягти нових вершин. У професійній сфері 2019-ий — час різкої зміни подій. У цілому він буде вдалим у діловій і фінансовій галузях, особливо, якщо ви не будете відкладати важливі справи на потім.

ТЕЛЕЦЬ (21.04 — 20.05). Представників цього знаку в прийдешньому році чекають благополуччя й процвітання. З'являться можливості втілити давню мрію, отримати

щось дуже бажане. Різких поворотів астрологи не прогнозують.

БИЗНЮКИ (21.05 — 20.06). Зірки готують для вас незначні випробування. Утім, не переймайтеся, труднощі стануть черговою сходинкою до успіху. Воднораз астрологи радять бути обережними в особистих стосунках, оскільки в цій сфері можливі непорозуміння.

РАК (21.06 — 20.07). Для тих, хто народився під сузір'ям Рака, з'явиться можливість покращити становище в суспільстві та змінити життя на краще. Не прогайте шанс познайомитися з цікавими людьми, які допоможуть вам у цьому.

ЛЕВ (21.07 — 20.08). Цілеспрямованість, уміння відстояти погляд (а це притаманно левам) стануть для вас головними «козириями».

Рік Жовтого Кабана віщує чимало успішних проектів. Насолоджуйтеся тим, що вам даруватиме доля.

ДІВА (21.08 — 20.09). Перешкоди, які готує для вас 2019-ий, загартують і подарують наснагу на нові звершення. Найуспішнішим періодом із фінансового боку буде перша половина року. Використовуйте можливість «на всі сто».

ТЕРЕЗИ (21.09 — 20.10). Прийдешні 12 місяців для вас — час творчих злетів. Ви легко відшукаєте однодумців, але будьте пильними й остерігайтеся пліток. Не акцентуйте на власних успіхах. Пам'ятайте давню мудрість: щастя любить тишу.

СКОРПІОН (21.10 — 20.11). Щоб досягти висот, намагайтеся подолати природну для вас замкнутість. Будьте наполегливими та активними в роботі й навчанні. Продовжуйте рухатися до власної мети.

СТРІЛЕЦЬ (21.11 — 20.12). У кар'єрі на вас чекає успіх, тож сміливо беріться за нові проекти.

Астрологи передбачають, що стрільці можуть кардинально змінити свою діяльність. Але не запрацюйте й приділяйте більше часу родині.

КОЗОРІГ (21.12 — 20.01). Прийдешній рік для вас — прекрасна пора, аби здійснити давні плани. Єдине, що може стати на шляху, — лінь, тому витрачайте кожну хвилину з користю й невдовзі досягнете вершин.

ВОДОЛІЙ (21.01 — 19.02). Настає час, щоб переглянути життєві орієнтири. Це дозволить відкрити нові грані й таланти. Заохочуйте себе частіше — і у вас покращуватиметься настрій, додаватимуться сили.

РИБИ (20.02 — 20.03). Для реалізації задуманого потрібно буде докласти чимало зусиль. Запасіться терпінням, пам'ятайте: на все свій час. Найплідніша пора для Риб у 2019-ому — літо. Утім, не варто розслаблятися впродовж усього нового року.

Варто зазначити: Жовта Свиня належить до земної стихії, тому вона стане покровителькою Тельця, Діви, Козерога. Ми ж бажаємо успіхів усім знакам зодіаку.

За матеріалами з інтернет-джерел підготували Ольга БРАЙЛЯН, Сніжана ТЮК, Ангеліна УГРИН, студентки відділення журналістики.

ЕСЕЙНЕ

«Зима пригнічує мене. Я не знаю, чим зайнятися, адже нічого не хочеться. Та й на вулиці така сірість...», — дедалі частіше чую від друзів та одногрупників і ставлю собі запитання, чому вони не можуть зрозуміти такої, здавалося б, простої істини: зима чарівна. Саме в цю пору відчуваю себе по-справжньому живою.

Уявіть собі — м'який сніжок, гудіння холодильника, ковдра, теплий чай та всі частини «Сам удома». Справжня ідилія. Можливо, саме тому мій мозок не бажає генерувати якісь інші думки про зиму. Можливо, саме тому не можу зрозуміти такої загальної нелюбові. Але не вважаю ні на що, продовжую давати друзям корисні поради. І останніми хочу поділитися з вами.

Отже, зима прекрасна. Чарівна. Така холодна, але дуже красива. Спробуйте усвідомити це й докорінно змінити ставлення

Як «вижити» взимку, або Любіть білу пору року!

до морозної красуні. Я серйозно. Поставтеся до цієї пори року як до можливості витратити час на те, на що влітку просто буде ніколи. Установіть перед собою чітку мету — зробити зиму цікавою

та приємною. Також у холодну пору доречно відкрити в собі нові таланти. Наприклад, ви можете вивчити ще одну іноземну мову або почати вишивати, в'язати, займатися програмуванням...

Варіантів безліч. Цілком можливо, що, займаючись справді чимось новим, ви познайомитеся з кимось особливим — і тоді точно не вважатимете зиму нудною.

Можете змінити зачіску, комбінувати стилі, поєднувати непоєднуване. Новий рік — нове життя! Можна почати вести власний блог або щоденник. До речі, про щоденник: купіть собі, нарешті, купити, напевно, записник і діліться з ним враженнями, ідеями... Якщо є бажання та змога, придбайте ковзани, підіть на ковзанку, адже вона — незмінний атрибут кожної зими. Хапайте друзів за руку й біжіть ковзатися гладким блискучим льодом. І грайте в сніжки. Пориньте знову в дитячу казку. Навіть коли температура зі знаком «плюс», то можна виїхати недалеко в гори й накопичити «білі» враження.

Звичайно, я не можу примусити вас любити зиму, але, сподіваюся, хоч кілька порад допоможуть вам не гаяти часу даремно й мій радісний настрій естафетою переметнеться до вас!
Олександра ШАЛАМАЙ, студентка відділення журналістики.

«Погляду» в № 11 (216) визнано: зарисовку про Марію ЧОРНИЙ Мирослави ГАРАЗДІЙ. Найрейтинговішою за кількістю переглядів у «Фейсбуку» стала публікація «Просто в «десятку» Оксани КИЧЕРИ. Вітаємо авторок!

Сім'я перед Новим роком. Жінка до чоловіка: — Запросімо сусідів на свято. — Навіщо? — Буде весело. — Я не розумію, чому тебе веселить, коли чужі люди приходять до нас додому й смакують нашою їжею?!

Я ніколи не писав листів Дідові Морозу, бо я не з тих, хто вірить у пошту.

Новий Рік — нова надія змінити життя на краще, нічого для цього не роблячи.

Новий рік завжди приходить опівночі, але йому ніхто не влаштовує сцен.

Першоквітневий жарт може обернутися новорічним подарунком!

ОГОЛОШЕННЯ

Утрачений студентський квиток, виданий третьокурсниці хімічного факультету БАРНІ Вікторії Василівні, уважати НЕДІЙСНИМ.

Утрачений студентський квиток, виданий п'ятикурсниці філологічного факультету БІЛАН-ЧУК Марині Василівні, уважати НЕДІЙСНИМ.

Орган вченої ради Ужгородського національного університету.

Замовлення № 1874.

Ціна — безкоштовно.

Виходить щомісяця.

Номер підписано до друку: 18.12.18.

Засновник і видавець —

ДВНЗ «Ужгородський національний університет».

88003 м. Ужгород, вул. Підгірна, 46.

Номер надруковано у видавництві «А-прінт»,

46010 м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28.

Тел.: (352) 52-27-37, 0673501794.

Наклад 1000 примірників.

Формат А 3, 2 ум. друк. арк.

Адреса редакції:

88016 м. Ужгород,

вул. Університетська, 14.

Поштова скринька:

poglyad@uzhnu.edu.ua

Тел.: 0678808571.

Реєстраційне свідоцтво ЗТ № 449/41 від 7.02.2008.

Головний редактор:

В.Ю.ТАРАСЮК.

Художник-верстальник:

О.М.БРАЙЛЯН.

Коректор: М.Б.ГАРАЗДІЙ.

Відповідальність за зміст публікацій покладається на авторів.